

Interesse for det færøske Sprog, og at der i en ikke fjern Fremtid utvivlsomt vil blive rejst Krav om, at det færøske Sprog skal ligestilles med Dansk baade i Skolen og i Kirken, og jeg er overbevist om, at naar det Krav fremsættes paa Lagtinget, vil det blive taget til Følge og vil kunne gennemføres. Men det er urigtigt, naar det om de Mennesker paa Færøerne, som kæmper for, at det færøske Sprog skal faa samme Ret som Dansk, paastaas, at de er danskfjendtlige, thi naar disse Mennesker har den Opfattelse, at det færøske Sprog som det Sprog, der tales deroppe, og som er Befolkningens Modersmaal, bør vinde frem, ligger deri ikke noget som helst i Retning af, at man vil fortrænge Dansk fra Øerne. Selvfølgelig vil man til en vis Grad begrænse Dansk, for saa vidt som man ønsker Færøsk ind i Kirke og Skole ved Siden af Dansk, men det er alle Færingers Mening, at ethvert Barn paa Færøerne skal og bør lære Dansk, saa at de fuldkomment behersker det, dels for at de derved kan lære at kende dansk Aandsliv, og dels for at de ad den Vej kan skaffe sig Kundskab om almindeligt Aandsliv, thi selvfølgelig kan der ikke paa et Sprog, der kun tales af 20,000 Mennesker, skabes en større Litteratur eller skrives saa mange Bøger, at man ved Hjælp af dem kan skaffe Beboerne Kendskab til al almindelig Kultur.

Det ærede Medlem fra Hjørring (Vanggaard) har omtalt nogle færøske Forhold, og der har i Dagbladet „København“ ligeledes staaet nogle Artikler om færøske Forhold, hvori der rettes overordentlig grove Fornærmelser imod mig. Jeg ønsker ikke i dette høje Ting at indlade mig paa en Imødegaaelse af saadanne Beskyldninger, idet jeg i Anledning af Bladets urigtige og fejltagtige Udtalelser og grove Fornærmelser imod mig agter at drage det til Ansvar for et andet Forum end dette høje Ting, nemlig for Retten. Jeg gør det ikke for min egen Persons Skyld, idet jeg før har staaet for Skud, men jeg gør det, fordi jeg som valgt Repræsentant for Færøerne ikke kan finde mig i den Slags Angreb. Jeg vender mig altsaa til det ærede Medlem fra Hjørring og til, hvad han udtalte. Hvad var det, der skete paa Færøerne i Februar Maaned og de følgende Maaneder? Den 1. Februar erklærede Tyskland den saakaldte Blokade. Færøerne blev fuldstændig afspærret, der fandt ingen Tilførsel Sted til Øerne i 2 Maaneder, og det var usikkert, hvornaar der igen kunde finde nogen Tilførsel Sted. I Slutningen af Marts Maaned fandtes der paa Øerne af adskillige Nød-

vendighedsartikler næsten intet. Jeg kan saaledes nævne, at der næsten intet fandtes af Margarine eller Fedtstoffer og næsten ingen Petroleum og andre Nødvendighedsartikler. Af Melvarer fandtes der kun Beholdninger for 2 Maaneder. Paa Baggrund af alt dette, denne Nødstilstand, maa man se, hvad der skete paa Øerne. Jeg er overbevist om, at hvis det ærede Medlem fra Hjørring (Vanggaard) f. Eks. blev sat ud paa en øde Klippe med kun 2 Maaneders Forsyning og ikke vidste, hvornaar der kom Tilførsler til ham, vilde han befinde sig alt andet end vel.

Den 14. Februar skete der Henvendelse til Amtmanden om at sammenkalde Lagtinget, for at man kunde faa at vide, hvordan Situationen var, og raadslaa om, hvad man skulde gøre, men Amtmanden nægtede at sammenkalde Lagtinget. Lagtinget blev i disse 2 Maaneder, hvor Situationen altsaa var meget usikker, hovedet ikke sammenkaldt. Først da den saakaldte Adresse fremkom, blev Lagtinget sammenkaldt, men kun i Anledning af denne Sag og ikke for at drøfte de foreliggende Forhold, og hvad man paa Færøerne skulde gøre. Jeg finder, at det var meget uklogt handlet af Amtmanden paa Færøerne, at han ikke sammenkaldte Lagtinget. Jeg er overbevist om, at hvis han havde gjort det, var alt gaaet ganske roligt og naturligt. En Skipper- og Navigatorforening i Thorshavn havde henvendt sig til den engelske Konsul og ved ham opnaaet Tilladelse til at sælge paa Island den Fisk, som de fiskede oppe ved Island. De havde i Forvejen indgaaet nogle Forpligtelser overfor England, som gik ud paa, at de skulde føre deres Fisk tilbage til Færøerne, antagelig for, at England derved kunde have en vis Kontrol. De henvendte sig altsaa til Konsulen og opnaaede derved Lempelser i disse Betingelser.

Den 7. Marts henvendte en Forening i Thorshavn sig — paa en Maade altsaa med det Forbillede, som Skipperforeningen havde givet — til Konsulen og anmodede ham om at skaffe Lempelser for Færingerne, saa at de kunde sejle fra Amerika — maa ske via Island — til Færøerne uden at anløbe engelsk Havn. Konsulen svarede, at han kunde ikke foretage noget, uden at han havde en Anbefaling fra Amtmanden. Foreningen henvendte sig saa til Amtmanden, og Amtmanden sendte et Brev til Konsulen, men der kom den Besked fra Konsulen, at han kunde ikke foretage noget i Sagen, fordi Amtmandens Anbefaling ikke duede — saaledes opgives det